

L'èpica de Jaume Sastre

Jaume Sastre va aturar la vaga de fam després de 40 dies Foto: Llibertat.cat

M'han commogut les paraules de Jaume Sastre, en el seu trenta-novè dia de vaga de fam: Tota la carta vibra, traspua sentiment? Si algú tenia algun dubte de perquè algú fa vaga de fam per la llengua, en les paraules senzilles i profundes del company, (ara ja goso dir per sempre, del germà Jaume) hi ha pura convicció, convenciment, fermesa de caràcter i, també, molta tendresa, especialment al final de tot en esta frase que, per a mi, és reveladora:

?Tenim dret, fins i tot, a morir en català, ser enterrats en català i ser recordats en català!?

Em quedo en les darreres paraules: ?Tenim dret a ser recordats en català?. La memòria individual i, també, la col·lectiva, com a poble. D'això ens està parlant Jaume, del nostre passat, del que som. Un gran escriptor de l'Ebre, Artur Bladé i Desumvila, en una obra pòstuma, *L'edat d'or*, deia això: ?Els records són l'única riquesa veritablement nostra, l'únic tresor que ningú no ens pot prendre. Mancat de la facultat de recordar, l'home no tindria res, ni tan sols esperances?.

Les persones som memòria i esperança. El futur és aquella part de la memòria que no ha estat revelada. Perquè el futur, per ser alguna cosa, quan s'esdevinga, haurà de ser recordat per algú. Esta és l'esperança i el testimoniatge del Jaume, que es considera un membre més de Somescola, un membre més de l'Assemblea de Docents de les Illes Balears. El Jaume, com qualsevol ésser humà que estima els seus, vol que el recorden en la seua llengua. Ningú no li pot negar este dret a un altre ésser humà. És una salvatjada, una aberració fora de tota lògica humana voler obligar una altra persona a recordar en una llengua estrangera, que no és la seua pròpia.

El gran escriptor argentí Jorge Luis Borges, (autor que sempre tinc a la vora) deia que, de la mateixa manera que el telescopi és la projecció de la vista, o l'espasa o el martell són projeccions de la mà, els llibres, la llengua, la paraula és la projecció de la memòria.

Que ningú no en tingui cap dubte, este és el pla del govern del Partit Popular assessorat per les FAES: esborrar la memòria, anihilar la història col·lectiva de Mallorca, Catalunya, València, la Franja? Destruir, cremar públicament a la foguera tot document, tot llibre, tota paraula, tota projecció de la memòria, tot record que no estigui redactat amb la llengua de l'imperi: ?el castellà? o l'espanyol, tal com els agrada anomenar a ells.

En el seu continuat atac indiscriminat a la llengua catalana en tots els territoris, el Partit Popular actua en dos fronts: 1) espanyolitzar (uniformitzar) i 2) esborrar la memòria. Són les dos cares de la mateixa moneda, on hi ha estampada la imatge del vell i atrotinat dictador: *el Caudillo*, el general colpista Francisco Franco.

Es tracta d'un genocidi cultural en tota regla contra el català, però s'ha de fer sempre guardant unes certes formes, unes regles de joc que ells fiquen i modifiquen segon la seua conveniència: ?Feta la llei, feta la trampa?. En el fons, esta estratègia obeeix a la famosa frase: ?*Que se consiga el efecto sin que se note el cuidado?*, que aconsellava Felip V, després de vèncer els catalans el 1714, quan la monarquia borbònica començava el seu projecte d'extermi de Catalunya, la seua cultura, la seua llengua. 300 anys després amb Felipe VI la cosa continua igual. Es tracta d'anihilar la presència del català a tots els llocs on sigui possible perquè, de mica en mica, es vagi diluint i esborrant el rastre, la memòria, i perquè ningú no pugui ésser recordat en català.

L'actitud de Jaume Sastre és heroica, no té res de suïcida, és de resistència contra la

salvatgeria despietada heretada pels fills polítics de Franco, el Caudillo, el general colpista. Al mateix sac dels perdedors hi ha la llengua Gallega, l'euskera, català i totes les llengües del món que els dictadors o els seus fills volen exterminar. I, en este sentit, l'actitud ferma i decidida de Jaume Sastre és èpica. En ell, en la seua vaga de fam, es compleix de forma rotunda aquella ensenyança tan antiga que diu: ?En la vida d'un sol home hi ha la humanitat sencera? i que expressa tan encertadament estos versos de William Blake:

*Veure el món en un gra de sorra
i el Cel en una flor silvestre.
Abasta l'infinit en el palmell de la mà
i l'eternitat en una hora*

Jaume Sastre amb la seua pròpia vida està defensant la vida de totes les cultures que, actualment, es troben en perill d'extinció. El procés d'extermini que està portant a terme el govern del PP de Madrid i els seus autonòmics han topat de front amb la vida i la voluntat d'un ésser humà de carn i ossos, de sentiments i de noblesa èpica. Pensem això, que en la vida del Jaume també estan totes les nostres vides individuals i, també, de forma col·lectiva. Nosaltres som una de les infinites línies del seu palmell de la mà, nosaltres també som cadascuna de les alenades del seu temps, cadascun dels batecs del seu cor immens.

Andreu Carranza